

ŠIESTA KAPITOLA

PRECHOD ADMINISTRATÍVNOPRÁVNEJ ZODPOVEDNOSTI PRÁVNICKEJ OSOBY

Zodpovednosť za správne delikty je možné uplatniť iba vtedy, ak sú splnené všetky zákonom stanovené podmienky. Dôvodom zániku zodpovednosti sú okolnosti, ktoré nastali po spáchaní správneho deliktu. Tým sa líšia od okolností vylučujúcich protiprávnosť (konanie už v dobe činu nemá pojmové znaky deliktu a nie je trestné) aj od dôvodov zániku trestu (predvídané okolnosti nastali po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol správny trest uložený). Ak nastanú dôvody zániku zodpovednosti, **zaniká zodpovednostný právny vzťah medzi subjektom verejnej správy (najčastejšie štátom) a páchatelom a zaniká právo príslušného subjektu uložiť páchatelovi správny trest a povinnosť páchatela tento trest strpieť.** Zánik zodpovednosti má procesné dôsledky spočívajúce v tom, že konanie o správnom delikte nie je možné zahájiť a ak by už bolo zahájené, je dôvodom pre jeho zastavenie. Všeobecne sa medzi dôvody zániku zodpovednosti za trestný delikt zaraďujú uplynutie doby, smrť, resp. zánik zodpovednej osoby (páchatela), udelenie amnestie, účinná lútosť a v rámci úprav založených na materiálnom poňatí deliktu tiež následný zánik spoločenskej škodlivosti. Zákon o priestupkoch upravuje ako dôvod zániku zodpovednosti za priestupok uplynutie doby a udelenie amnestie.⁵⁵⁵ Zákony upravujúce iné správne delikty väčšinou rátajú výslovne iba s jedným dôvodom zániku zodpovednosti, a to s uplynutím stanovenej doby. (Výnimkou je prípad smrti, resp. zániku páchatela, kedy odpadá subjekt správneho deliktu).

Pokiaľ smrť fyzickej osoby ako páchatela deliktu je vnímaná ako definitívna skutočnosť bez potreby ďalšej diskusie, zánik právnickej osoby ako dôvodu zániku zodpovednosti právnickej osoby nie je taký samozrejímavý. Doterajšia právna úprava aj staršia judikatúra správnych súdov vychádzala z toho, že zánikom zodpovednej osoby neprechádza zodpovednosť na

⁵⁵⁵ Ustanovenie § 20 ZoP: „Priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia.“

právneho nástupcu tohto subjektu/subjektov.⁵⁵⁶ Možno konštatovať, že otázku, kedy môže dôjsť k hmotnoprávnej sukcesii vo vzťahoch verejného práva, nie je jednoduché zodpovedať. Vo všeobecnosti sa tvrdí, že v zásade sú verejné subjektívne práva a povinnosti neprenosné, že právne skutočnosti predvídané a právne významné v súkromnom práve nemôžu založiť bez ďalšieho prechod verejnoprávnych oprávnení a povinností. Už Hoetzel však upozorňoval, že sukcesia vo verejnoprávnych vzťahoch nie je v normách správneho práva nič neobvyklého.⁵⁵⁷ V súčasnej literatúre možno nájsť len stručné poznámky k problému sukcesie vo verejnoprávnych vzťahoch. Napríklad Vopálka konštatuje, že verejné práva sú väčšinou neprenosné, osoby nemajú možnosť sa ich vzdať alebo ich preniesť na niekoho iného.⁵⁵⁸ Staša sa zaoberá problémom právneho nástupníctva v súvislosti s členením právnych aktov na správne akty *ad personam* a správne akty *in rem*, pričom správne akty *in rem* môžu byť záväzné aj pre právneho nástupcu, na ktorého práva a povinnosti z týchto aktov prechádzajú.⁵⁵⁹ Náuka správneho práva sa v zásade zhoduje v tom, že prechod na právneho nástupcu je možný pri tých právach a povinnostiach, ktoré sa týkajú určitej veci, prípadne jej vlastností, resp. vzťahu adresáta k určitej veci. Subjekty práv a povinností bývajú často určené vlastníckym alebo iným vzťahom k veci (napr. k pozemku, stavbe a pod.). Ak teda správny orgán rozhoduje o právach a povinnostiach osôb, ktoré sa týkajú veci (hnuteľnej alebo nehnuteľnej), je jeho rozhodnutie záväzné pre právnych nástupcov majúcich zodpovedajúce právo k danej veci. Na právneho nástupcu neprechádza len právo, ale aj povinnosť. Tieto rozhodnutia sa v náuke správneho práva označujú ako rozhodnutia *in rem* (*ad rem*) alebo tiež ako vecné rozhodnutia. Klasickými príkladmi rozhodnutia *in rem*

⁵⁵⁶ PRÁŠKOVÁ, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 378.

⁵⁵⁷ HOETZEL, J. *Československé správní právo: Část všeobecná*. Praha : Melantrich, 1937. s. 303 – 304.

⁵⁵⁸ VOPÁLKA, V. *Administrativněprávní vztahy*. In HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 7. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 93.

⁵⁵⁹ STAŠA, J. *Správní akty*. In HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 7. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 209.

je stavebné povolenie, kolaudačný súhlas a podobne.⁵⁶⁰ Právne nástupníctvo môže založiť aj osobitný zákon.⁵⁶¹

Starsia judikatúra zastávala názor,⁵⁶² že vyslovenie viny a uloženie správneho trestu je **čisto osobnej povahy**. Rozhodnutie o pokute za správny delikt je rozhodnutie konštitutívneho charakteru; povinnosť zaplatiť pokutu vzniká *ex nunc* právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým sa pokuta ukladá. Ak zanikne v priebehu konania právnická osoba, s ktorou bolo konanie o uložení pokuty za správny delikt vedené, nemožno pokutu uložiť jej právne-
mu nástupcovi, a to aj keď by prebral všetky existujúce práva a povinnosti v okamihu zániku svojho právneho predchodcu. Uvedený názor vychádzal z pravidla o **neprenosnosti verejných práv a povinností**, ak nevyplýva zo zákona vyslovene niečo iné. Konkrétne z citovaného rozsudku vyplynul záver o neprenosnosti verejnoprávnej zodpovednosti za správny delikt na právneho nástupcu právnickej osoby.

Názory o tom, v ktorých prípadoch a akým spôsobom sa môže uplatniť **právne a procesné nástupníctvo**, sa **v priebehu doby menia**. Príčinou je predovšetkým praktická potreba umožniť prechod verejných práv a najmä verejných povinností na právnych nástupcov. Inak by musel správny orgán znovu zahajovať konanie a znovu rozhodovať, mohli by už uplynúť zákonné lehoty, vznikli by dodatočné náklady a podobne. Typickým prípadom meniacich sa názorov na možnosť právneho nástupníctva je práve **prechod zodpovednosti právnickej osoby za správny delikt na jej právnych nástupcov**. Predchádzajúce striktné odmietanie právneho nástupníctva bolo odôvodňované tým, že deklarácia zodpovednosti a uloženia trestu je rýdzo osobnej povahy. Základnou tézou trestnej dogmatiky bolo, že každý má byť zodpovedný len za svoje vlastné zavinené konanie, nikomu nemožno pričítať následky za konanie, ktoré sám nespáchal, resp. spáchal niekto iný, trest má byť uložený len páchatelovi, ktorému má spôsobiť ujmu a pôsobiť na neho preventívne. Táto téza trestnej dogmatiky však bola postupne

⁵⁶⁰ PRÁŠKOVÁ, H. Právni a procesní nástupnictví ve správním řízení. In *Acta Universitatis Carolinae – Iuridica* 1. 2010, s. 187 – 189.

⁵⁶¹ Napríklad § 13 zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) upravuje inštitút pokračovania v živnosti po úmrtí živnostníka. Zákonem uvedené osoby môžu až do skončenia konania o prejednaní dedičstva pokračovať v živnosti.

⁵⁶² Rozsudok Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 6 A 103/94-26. In ŠIŠKEOVÁ, S., LAVICKÝ, P., PODHRÁŽKÝ, M. *Přehled judikatury ve věcech správního trestání*. Praha : ASPI, a. s., 2006, s. 107.

opustená, keďže už len myšlienka verejnoprávnej zodpovednosti právnických osôb predstavovala prielom do tejto tézy. Zdá sa, že ďalším zásahom do tradičného chápania správnoprávnej (aj trestnopprávnej) zodpovednosti je pripustenie právneho nástupníctva právnických osôb.⁵⁶³ Je to dané tým, že kým fyzická osoba v zásade nemôže zmeniť svoju totožnosť, **právnická osoba sa môže zámerne vyhnúť zodpovednosti za spáchaný správny delikt a často veľmi prísnej sankcii tým, že zámerne buď úplne zanikne, alebo dôjde k jej premene** vo forme fúzie (zlúčenie alebo splynutie), vo forme rozdelenia alebo prevodu majetku na spoločníka. Môže sa tak stať, že rovnaký alebo čiastočne obmenený okruh osôb (vlastníkov, akcionárov, osôb v štatutárnych orgánoch) s tým istým majetkom pokračuje v činnosti zaniknutej právnickej osoby.⁵⁶⁴ Zo strany nielen odbornej verejnosti dochádza k nespokojnosti s právnym stavom, keď v dôsledku úmyselného spôsobenia zániku trestnosti zostane správny delikt nepotrestaný, a preto sa požaduje zmena. Tento stav má následky nielen vo vzťahu k nepotrestaniu páchatela, a tým nenaplneniu spravodlivosti, ale spôsobuje aj plytvanie finančnými, časovými a osobnými prostriedkami.

V prípade prechodu právnych povinností je potrebné vziať do úvahy ústavnoprávnu požiadavku⁵⁶⁵ ukladania povinností zákonom alebo len na základe zákona a v jeho medziach a položiť si otázku, či možnosť právneho nástupníctva musí byť založená výslovným zákonným ustanovením. Existencia právneho nástupníctva predstavuje prelomenie pravidla záväznosti právneho rozhodnutia v správnom konaní len pre účastníkov konania, je výnimkou odôvodnenou povahou veci, charakterom práv a povinností. Nemôže sa preto pripustiť, aby sám správny orgán mohol svojím rozhodnutím (bez opory v zákone) založiť právne nástupníctvo do práv alebo povinností, o ktorých rozhodol.⁵⁶⁶

„Právne nástupníctvo znamená relatívne nadobudnutie práva (povinnosti), t. j. prípad, kedy niekto nadobúda právo (povinnosť), ktoré niekto stratil.

⁵⁶³ PRÁŠKOVÁ, H. Právni a procesní nástupníctví ve správním řízení. In *Acta Universitatis Carolinae – Iuridica* 1. 2010, s. 190 – 191.

⁵⁶⁴ PRÁŠKOVÁ, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 379.

⁵⁶⁵ Článok 13 Ústavy SR.

⁵⁶⁶ PRÁŠKOVÁ, H. Právni a procesní nástupníctví ve správním řízení. In *Acta Universitatis Carolinae – Iuridica* 1. 2010, s. 189 – 194.

Právny nástupca vstupuje voči tretím osobám do právneho postavenia svojho právneho predchodcu (auktora). Právne nástupníctvo býva označované tiež ako právna postupnosť (sukcesia).⁵⁶⁷ Rozlišujeme sukcesiu singulárnu a univerzálnu. Pri **singulárnej sukcesii** dochádza oproti univerzálnej sukcesii len k prechodu či prevodu konkrétne určených práv a povinností, t. j. nástupca nevstupuje do všetkých práv a povinností svojho predchodcu, ale len do niektorých z nich. Pri singulárnej sukcesii sa neuplatní požiadavka zániku právneho predchodcu, naopak, právny predchodca spravidla naďalej existuje vedľa nástupníckeho subjektu. Pod **univerzálnou sukcesiou** sa obyčajne rozumie taký prechod práv a povinností, pri ktorom dochádza k zániku pôvodného subjektu (právneho predchodcu) a do všetkých práv a povinností vstupuje jeho právny nástupca.⁵⁶⁸

V súvislosti s danou problematikou možno rozlíšiť dve situácie:

- a) právnická osoba zanikne v dobe od spáchania deliktu do okamihu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o tomto delikte,
- b) k zániku právnickej osoby dôjde až po právoplatnosti rozhodnutia.

V prvej variante by zákon mohol ustanoviť, že ak sa právnická osoba premení na inú formu právnickej osoby, zlúči sa, splynie alebo rozdelí, prechádza zodpovednosť za správny delikt na právneho nástupcu tejto právnickej osoby. V rozhodnutí o rozdelení právnickej osoby by potom muselo byť určené, na ktorú právnickú osobu zodpovednosť prechádza. Výhodou tejto varianty je jednoznačnosť riešenia. Právnické osoby, ktoré by mali v úmysle vyhnúť sa zodpovednosti cestou svojho zániku, by touto úpravou stratili motív k takémuto konaniu. Pre osoby vo vedúcich funkciách právnických osôb by táto úprava bola nepochybne dôvodom pre dôkladnejšie a obozretnéjšie skúmanie činnosti a stavu tých právnických osôb, s ktorými sa chcú zlúčiť alebo splynúť.⁵⁶⁹

Podľa druhého variantu by právoplatne uložená sankcia prechádzala na právneho nástupcu zaniknutej právnickej osoby. Ak by bola právoplatne uložená pokuta (prípadne iný druh sankcie) za správny delikt právnickej

⁵⁶⁷ HENDRYCH, D. a kol. *Právnický slovník. 3. Podstatně rozšířené vydání.* Praha : C. H. Beck, 2009, s. 789.

⁵⁶⁸ ŠEMORA, V. K procesnímu nástupnictví ve správním řízení, zejména s ohledem na řízení o soutěžních deliktech. In *Právní rozhledy*. 2007, roč. 15, č. 5, s. 176.

⁵⁶⁹ PRÁŠKOVÁ, H. Zánik trestnosti správních deliktů právnických osob. In *Právní praxe*. 2000, roč. 48, č. 10, s. 621 a nasl.

osobe, bolo by možné uvažovať o prechode povinnosti zaplatiť ju na jej právneho nástupcu v prípade, ak na právneho nástupcu právnickej osoby prechádza aj trestnosť za spáchaný delikt.⁵⁷⁰

Takisto však na druhej strane možno nájsť argumenty proti týmto možnostiam právnej úpravy. Je to už spomínaný argument zásady individuálnej zodpovednosti, podľa ktorého je jedným z významných princípov demokratického a právneho štátu uplatňovanie zásady zodpovednosti za spáchaný delikt. Nikomu nemožno pričítať vinu za konanie, ktoré sám nespáchal. Nemožno vylúčiť ani prípady, keď právny nástupca o spáchaní deliktu nemohol vôbec vedieť, čím vznikajú pochybnosti o naplnení represívneho a preventívneho účelu sankcie (negatívne hodnotenie, spoločenské odsúdenie činu a páchatela by nedopadlo na toho, kto protiprávne konal).⁵⁷¹

S prípadnou právnou úpravou prechodu zodpovednosti vznikajú aj **ďalšie otázky**, ktoré je potrebné legislatívne upraviť, ako napríklad mohlo by dôjsť v rámci sukcesie administratívnoprávnej zodpovednosti na právnickú osobu aj k sukcesii iných druhov sankcií ako pokuty? Môže dôjsť k prechodu administratívnej zodpovednosti právnickej osoby na právneho nástupcu aj v prípade, že pôvodná právnická osoba nezanikla?

6.1 Právne nástupníctvo trestnej zodpovednosti právnických osôb

Pri trestnej zodpovednosti právnických osôb je právne nástupníctvo jedným zo zásadných inštitútov, pretože pre právnickú osobu často nie je nič ľahšie, ako transformovať svoju majetkovú podstatu, prípadne aj personálny substrát a know-how do inej právnickej osoby. Ak by sa takýmto počínom mohla vyhnúť trestnej zodpovednosti, potom by bol reálny dosah trestnej zodpovednosti právnických osôb takmer mizivý a jej právna úprava by tak ostala bez šance naplniť svoj spoločenský či právny význam.⁵⁷²

⁵⁷⁰ PRÁŠKOVÁ, H. Správni delikty právnických osob. In *Acta Universitatis Carolinae: Iuridica*. 4 – 5. 1992, č. 4 – 5, s. 40.

⁵⁷¹ PRÁŠKOVÁ, H. Zánik trestnosti správnych deliktů právnických osob. In *Právní praxe*. 2000, roč. 48, č. 10, s. 623.

⁵⁷² BURDA, E. Právne nástupníctvo trestnej zodpovednosti právnických osob. In *Trestná politika štátu a zodpovednosť právnických osôb*. Zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie Bratislavské právnické fórum 2013. Bratislava : Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta, 2013. s. 43.

V § 10 českého ZoTZPO je upravená trestná zodpovednosť právneho nástupcu právnickej osoby. Podľa tejto úpravy prechádza trestná zodpovednosť právnickej osoby na všetkých jej právnych nástupcov. Ak prešla trestná zodpovednosť na viac právnych nástupcov právnickej osoby, prihliadne súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu alebo ochranného opatrenia aj k tomu, v akom rozsahu na každého z nich prešli výnosy, úžitky a iné výhody zo spáchaného trestného činu, prípadne aj k tomu, v akom rozsahu ktorýkoľvek z nich pokračuje v činnosti, v súvislosti s ktorou bol spáchaný trestný čin. Na ukládanie úhrnného, súhrnného a spoločného trestu právnenému nástupcovi sa obdobne použijú ustanovenia Trestného zákonníka; ak by takýto postup neprichádzal do úvahy vzhľadom na povahu právneho nástupníctva alebo z iných dôvodov, súd uloží samostatný trest. Podľa obdobných pravidiel bude súd postupovať aj v prípade, že dôjde k zrušeniu právnickej osoby po právoplatnom skončení trestného stíhania. Z uvedeneho vyplýva, že český zákon o trestnej zodpovednosti právnických osôb **prináša novú zásadu trestného práva – zásadu trestnej zodpovednosti nástupcu právnickej osoby**. Podľa dôvodovej správy k vládnemu návrhu osnovy českého zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb bola inšpirácia pre českú úpravu čerpaná z rakúskej právnej úpravy, v ktorej ustanovenie § 10 rakúskeho Spolkového zákona o zodpovednosti združení za trestné činy z roku 2005 (*Verbandsverantwortlichkeitsgesetz*) upravuje túto otázku tým spôsobom, že účinky spojené s trestnou zodpovednosťou právnickej osoby nastávajú voči jej právnenému nástupcovi bez ďalšieho k okamihu vzniku právneho nástupníctva. Preto po vzore tejto úpravy bolo prevzaté ustanovenie o právnom nástupníctve právnickej osoby a súčasne bolo prihliadnuté k tomu, že zmena právnickej osoby je viazaná na špecifické procesné postupy občianskeho alebo obchodného práva. Pokiaľ by pri premene právnickej osoby nedošlo k zániku pôvodnej právnickej osoby, potom trestne zodpovedná zostane vedľa právneho nástupcu naďalej aj pôvodná právnická osoba. Z konštrukcie ustanovenia o trestnej zodpovednosti právneho nástupcu právnickej osoby možno vyvodiť, že k prechodu trestnej zodpovednosti dochádza zo zákona, kedykoľvek, bez ohľadu na stav trestného konania voči právnickej osobe, čiže aj bez toho, aby bolo zahájené trestné konanie. Nedochádza teda k rozlišovaniu právneho nástupníctva pred a po

nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o vine a treste, či určitého procesného rozhodnutia, napríklad o vznesení obvinenia.⁵⁷³

V literatúre sa vyskytuje názor, že jedným z praktických problémov trestnoprávneho nástupníctva právnickej osoby môže byť vyvodenie zavinenia právneho nástupcu vinnej právnickej osoby. Podľa Šámala k prechodu trestnej zodpovednosti dochádza podľa citovaného ustanovenia českého zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb objektívne, čiže bez ohľadu na skutočnosť, či právnická osoba ako právny nástupca vedela alebo mohla vedieť, že pôvodná právnická osoba sa dopustila trestného činu. S takouto „subjektívnou podmienkou“ počítal pôvodný návrh českého zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb v § 7, v ktorom sa po vzore slovinskej právnej úpravy uvádzalo, že trestná zodpovednosť právnickej osoby prechádza na jej právneho nástupcu len vtedy, ak právny nástupca najneskôr v okamihu vzniku právneho nástupníctva vedel alebo vzhľadom na okolnosti a na svoje pomery mohol vedieť, že sa právnická osoba pred vznikom právneho nástupníctva dopustila trestného činu. Tento prístup bol však v rámci prípravy nového znenia zákona opustený. To znamená, že v prijatom znení sa **vychádza už z konštrukcie objektívneho prechodu trestnej zodpovednosti na právneho nástupcu**, ktorý nadväzuje na koncepciu pričítateľnosti vymedzenej v § 8 českého ZoTZPO. Nepočíta sa teda už s vedomosťou právneho nástupcu o spáchanom trestnom čine, ktorú by bolo potrebné zvažovať a preukázať k okamihu vzniku právneho nástupníctva, čo by spravidla viedlo k jej vylúčeniu.⁵⁷⁴ V tejto súvislosti považujem za potrebné opätovne zdôrazniť pozitívum konštrukcie správnoprávnej zodpovednosti právnických osôb ako objektívnej zodpovednosti, čo možno považovať za jednoznačné riešenie v súvislosti s uvedenými praktickými problémami dokazovania vedomosti právneho nástupcu o spáchanom správnom delikte.

Pred prijatím **(slovenského) zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb** obsahovala naša právna úprava reštriktívnu úpravu právneho nástupníctva (nepravej) trestnej zodpovednosti právnických osôb v ustanoveniach Trestného zákona.⁵⁷⁵ Burda v tomto smere upozorňoval, že súčasná

⁵⁷³ JELÍNEK, J., HERCZEG, J. *Zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Komentář s judikaturou*. Praha : Leges, 2012, s. 84.

⁵⁷⁴ ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář*. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 251.

⁵⁷⁵ Napríklad v súčasnosti už neplatné ustanovenia § 83a ods. 4 a § 83b ods. 5 TZ, ktoré stano-

úprava Trestného zákona síce úplne jednoznačne vymedzuje, kedy nepravá trestná zodpovednosť právnických osôb prechádza na jej právnych nástupcov, takže z tohto pohľadu je prehľadná a bezproblémovo určitá, avšak na druhej strane obsahuje také závažné chyby, ktoré spôsobujú, že v prípade sofistického právneho prechodu či prevodu práv bude nepravá trestná zodpovednosť právnickej osoby poľahky obídená. Česká právna úprava trestnej zodpovednosti právnickej osoby a jej nástupníctva bola v porovnaní so slovenskou úpravou širšia a v značnej miere skresávala na minimum možnosti obchádzania trestnej zodpovednosti právnických osôb transformáciou týchto právnických osôb alebo jej čiastkových práv do iných právnických osôb.⁵⁷⁶

V súčasne platnej úprave § 7 ZoTZPO je už trestná zodpovednosť právneho nástupcu právnickej osoby zakotvená, pričom pri jej formulácii sa slovenský zákonodarca inšpiroval českým zákonom o trestnej zodpovednosti právnických osôb. Trestná zodpovednosť právnickej osoby, ktorá bola zrušená, prechádza na všetkých jej právnych nástupcov. Ak by celé imanie po zrušení právnickej osoby prebrala fyzická osoba, trestná zodpovednosť právnickej osoby na fyzickú osobu neprechádza. Ak k zmene alebo zániku právnickej osoby dôjde od právoplatnosti rozsudku až do úplného výkonu uloženého trestu, t. j. ak dôjde k zmene alebo zrušeniu právnickej osoby počas vykonávacieho konania, nevykonaný trest neprechádza na právnickú osobu zo zákona, ale o tom, či a v akom rozsahu sa nevykonaný trest vzťahuje aj na právneho nástupcu rozhodne prvostupňový súd, ktorý rozhoduje o vine a treste.

vovali, že ak ide o zlúčenie, splynutie alebo rozdelenie právnickej osoby, uloží súd ochranné opatrenie právnemu nástupcovi zaniknutej právnickej osoby. V tomto prípade teda išlo len o prechod (nepravej) trestnej zodpovednosti právnických osôb v prípade univerzálnej sukcesie v podobe zlúčenia, splynutia alebo rozdelenia právnickej osoby.

⁵⁷⁶ Vyvstávajú napríklad otázky ako trestná zodpovednosť v prípade prevodu podniku podľa § 476 a nasl. Obchodného zákonníka alebo otázky singulárnej sukcesie. In BURDA, E. Právne nástupníctvo trestnej zodpovednosti právnických osôb. In *Trestná politika štátu a zodpovednosť právnických osôb*. Zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie Bratislavské právnické fórum 2013. Bratislava : Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta, 2013. s. 44.